

پاکستان چه می خواهد!

اکنون که کنفرانس بن دوم در شهر بن در غرب آلمان با اشتراک بیش از صد کشور و نهاد های بین المللی برگزار گردیده است؛ چوکی پاکستان همسایه جنوبی افغانستان که در منازعات این کشور چه در دوران مجاهدین با تمویل، تجهیز و تربیه آنها در برابر اتحاد جماهیر شوروی سابق، چه در زمان جنگ های میان گروهی و چه در ایجاد گروهک متحجر طالبان تا اکنون که از سقوط طالبان ده سال می گذرد و حکومت مبتنی بر آرای مردمی شکل گرفته و جامعه جهانی پس از مدت ها فراموشی دوباره این کشور را در محراق توجه خویش قرار داده و کوشش می کند تا منازعات جاری را حل و فصل نماید نیز آن دولت در حمایت و تجهیز گروه طالبان، رول بسا بزرگ و محوری داشته و در عقب همه منازعات این کشور دخیل بوده، خالی است.

پاکستان به بهانه اینکه نیروهای ناتو چندی قبل پوسته های مرزی آن کشور را بمباردمان نمودند که بلاثر آن ۲۴ تن از عساکر آن کشور کشته شدند، این کنفرانس را تحریم نمود و بهانه اش هم این بود که چرا از داخل افغانستان قلمرو آن کشور مورد حمله نظامی قرار گرفته و حاکمیت آن کشور نقض گردیده است. با وجودیکه بنا به گفته باشندگان محل پوسته های که مورد حمله نیروهای ناتو قرار گرفت در خاک پاکستان نه بل در قلمرو افغانستان اعمار گردیده و در زمان ایجادش میان باشندگان محل و نظامیان آن کشور درگیری نیز بوقوع پیوسته بود که بلاثر آن تعداد پنج تن از باشندگان محل به شهادت رسیده بودند، اما باز هم حکام آن کشور به این امر هیچ توجه نمی کنند که بارها از قلمرو آن، حاکمیت ملی افغانستان نقض گردیده، بارها راکت های آن کشور مناطق افغانستان را نشانه گرفته و ده ها فرد بی گناه ملکی به شهادت رسیده، بارها تروریستان و اجیرانش با بسته نمودن بمب و مواد انفجاری داخل کشور ما گردیده و مقامات ما را نشانه گرفته اند که حادثه به شهادت رسیدن استاد برهان الدین ربانی در فاصله زمانی نه چندان دور مؤید بر این ادعا است. اما باز هم مقامات حکومتی افغانستان با آن کشور بار بار تماس برقرار نموده، روابط دیپلماتیکی به بلند ترین وجه اش میان طرفین وجود دارد و همچنین در چندین کنفرانس دو جانبه و یا چندین جانبه اشتراک و با نمایندگان آن کشور دور یک میز نشسته و با هم به مباحثه و مذاکره پرداخته اند که نمونه اخیر آن اشتراک در کنفرانس استانبول و صحبت چند ساعته جناب رئیس جمهور افغانستان با آصف علی زرداری پیرامون اوضاع جاری در هر دو کشور و مسایل امنیتی در حاشیه آن نشست بود، اما اینبار رئیس جمهور افغانستان طی تماس تلفونی که با آقای زرداری داشت از وی تقاضا کرد که در نشست بن که بستگی به سرنوشت افغانستان دارد و پیرامون مسایل بسیار حیاتی افغانستان با اشتراک کشور های ذیدخل در این قضیه بحث و مذاکره خواهد شد، اشتراک نماید اما آقای زرداری جواب رد داد به این معنی که آقای زرداری و مقامات دیگر حکومت آن کشور علاقه مندی به حل مسایل جاری افغانستان ندارند و می خواهند بحران در افغانستان همیشه جریان داشته باشد و آن کشور از این بحران سود های هنگفت را بدست آورد. چنانچه میلیارد ها دالر به بهانه مبارزه با تروریسم از ایالات متحده امریکا بدست می آورد اما در عوض مقداری از آن پول را صرف تربیه، تمویل و تجهیز مخالفین مسلح دولت افغانستان و اعزام آنها به این کشور به منظور بر هم زدن هر چه بیشتر ثبات و امنیت در این کشور می نمود و گاه گاهی با همان پول منافع امریکا را نیز هدف قرار میدهد که نمونه بارز آن حمله بر مراکز نظامی ناتو در میدان وردک و سفارت امریکا و مرکز نظامی ناتو در کابل بود که روابط بین دو کشور را در بلند ترین وجه بحرانی نمود و حتی تهدیدات مبنی بر حملات نظامی نیز مطرح بحث گردید و از آن پس روابط بین دو کشور تا اندازه زیادی متشنج و بحرانی است. اکنون پاکستان می خواهد از این عدم اشتراک در کنفرانس بن ایالات متحده امریکا (بزرگترین متحد افغانستان را) زیر فشار مضاعف قرار دهد تا به پاکستان به چشم یک قدرت مطرح و نقش آفرین نگاه کند و نباید نقش آن کشور را در حل و فصل مسایل جاری افغانستان فراموش کرد و باید به آن کشور و نقشش را در مهار بحران کنونی افغانستان به دیده احترام نگریست. به همین دلیل از شرکت در کنفرانس بن خود داری ورزید، اما مقامات آن کشور این را درک نکرد که با تحریم کنفرانس بن، هیچ مشکلی خلق نخواهد شد. همه امورطبق پلان ها و برنامه های که خواست مردم افغانستان در آن نهفته است، به پیش خواهند رفت، جامعه جهانی تعهدات جدیدی مبنی بر حمایت از مردم افغانستان اعم از اقتصادی، نظامی، فرهنگی و اجتماعی به این کشور خواهند سپرد، طوریکه کنفرانس اول بن اساس نظام کنونی را ریخت و ما را از نقطه صفری به اینجا رسانید. کنفرانس دوم بن نیز موفقیت های بزرگی را برای افغانستان به ارمغان خواهد آورد و جامعه جهانی با پاکستان یا بدون بحران کنونی را مهار نموده، طالبان و حامیان اش را در تنگنا قرار خواهند داد و

مردم افغانستان را در برون رفت از خشونت ها و مشکلات کنونی که ناشی از مداخلات و دست اندازی های بی رویه حکومت آن کشور است، یاری خواهند رساند.

پایان